

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 24. november 2015 i sag nr. BS 37A-5876/2014:

[Indklagede]
[Advokatfirma AA]
Frederiksgade 17
1265 København K
mod
Advokatnævnet
Kronprinsessegade 28
1306 København K

Sagens baggrund og parternes påstande

Under denne sag, der er anlagt den 1. december 2014, og er behandlet under medvirken af 3 dommere, har sagsøger, [indklagede], nedlagt principal påstand om, at Advokatnævnets kendelse af 31. oktober 2014 ophæves, subsidiært at sagen hjemvises til fornyet behandling ved Advokatnævnet og mere subsidiært, at den tildelte sanktion nedsættes.

Sagsøgte, Advokatnævnet, har nedlagt påstand om stadfæstelse af Advokatnævnets kendelse af 31. oktober 2014 (j. nr. 2013-299).

Oplysningerne i sagen

Advokatnævnet afsagde den 31. oktober 2014 følgende

"

K E N D E L S E

Sagens parter:

I denne sag har advokat [A] på vegne [klager] klaget over [indklagede], København.

Sagens tema:

Advokat [A] har på vegne [klager] klaget over, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik i forbindelse med behandlingen af flere sager affødt af, at en ansat i [virksomhed K], der var forsikret hos [klager], i 2006 afgik ved døden efter en arbejdsulykke.

[Indklagede] har desuden klaget over, at advokat [A] har tilsidesat god advokatskik ved uden forudgående varsel at til Advokatnævnet,

da der var gået 14 dage efter udløb af den af advokat [A] fastsatte frist for at modtage oplysninger om [indklagedes] ansvarsforsikring.

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 18.januar 2013.

Sagsfremstilling:

[X] kom den 10. februar 2006 alvorligt til skade ved en ulykke under sit arbejde for [virksomhed K]. Den 22. oktober 2006 døde han som følge af ulykken.

Ved dom af 8. april 2008 og ankedom af 9. september 2008 blev [virksomhed K] idømt en bøde for overtrædelse af arbejdsmiljøloven.

[Virksomhed K] var forsikret hos [klager]. [Indklagede], [advokatfirma AA], repræsenterede [klager] i retssager.

I en sag anlagt af dødboet efter [X] mod [virksomhed K] med krav om knap 2,5 mio. kr. i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og for erhvervsevnetab skrev [indklagede] den 13. februar 2009 en indstilling til [klager], hvor han anbefalede, at man forligte sagen ved betaling af 1,358 mio. kr. I indstillingsbrevet skrev [indklagede] bl.a., at boet ikke havde nedlagt påstand om forsørgertabserstatning, og at denne erstatningspost derfor ikke ville blive kommenteret nærmere.

[Klager] var indforstået, og ved et retsforlig i Retten i [bynavn] den 9. marts 2009 aftalte boet og [virksomhed K], at [virksomheden] skulle betale 158.616,21 i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste m.v. og 1.200.000 kr. for tab af erhvervsevne. Retten skulle træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Det fremgik, at forliget var "til fuld og endelig afgørelse af ethvert krav som følge af ulykken d. 10. februar 2006", hvilket var blevet skrevet ind i forliget efter krav fra [advokatfirma AA].

Vestre Landsret traf den 15. april 2009 kendelse, hvorved [virksomhed K] blev pålagt at betale sagsomkostninger på 68.000 kr. til modparten.

Ved et brev den 26. oktober 2009 til [advokatfirma AA] fremsatte advokat [B] på vegne af [X'] samleverske [Y] og dennes datter [Z], som ikke var arvinger efter [X], krav om forsørgertabserstatning med henholdsvis 732.522,64 kr. og 68.221,44 kr.

I et "advokatbrev" den 18. januar 2010 til [klagers] revisor til brug for selskabets årsrapport for 2009, hvor [indklagede] oplyste om årets retssager, nævnte han den forligte erstatningssag, men ikke det nye krav i sagen.

Den 16. marts 2010 udtog [Y] og [Z] stævning mod [virksomhed K] for kravene.

Den 18. marts 2010 betalte [advokatfirma AA] på vegne af [klager] beløbet på 68.000 kr., som forsikringsselskabet var blevet dømt til at betale boet som sagsomkostninger i forbindelse med sagen, der endte med forlig. [Advokatfirma AA] indregnede den 6. maj 2010 beløbet på 68.000 kr. i forbindelse med afregning af salæret i en anden sag ført for [klager], og samtidig blev kendelsen af 15. april 2009 fremsendt til [klager].

[Indklagede] underrettede ikke [klager] om kravet om forsørgertabserstatning eller om retssagen i den forbindelse. [Virksomhed K] egen advokat, advokat [C], var derimod bekendt med sagen, og hun bad ved brev af 1. juli 2010 til [indklagede] om at blive holdt orienteret [Indklagede] underrettede hende imidlertid først ved e-mail af 17. marts 2011 om, at der den 21.-22. marts 2011 skulle være hovedforhandling.

Den 18. april 2011 afsagde Retten i [bynavn] dom i sagen om forsørgertabserstatning og dømte [virksomhed K] i overensstemmelse med [Y's] og [Z'] påstande. Retten fandt bl.a., at der ikke var ført bevis for, at [X] havde udvist egen skyld, ligesom retten ikke fandt, at sagsøgerne var bundet af forliget af 9. marts 2009, da de ikke havde været medvirkende til at indgå forliget.

I marts og april 2011 rykkede [klagers] revisor flere gange [indklagede] for at sende et "advokatbrev" for 2010. [Indklagede] skrev i en mail den 27. april 2011, at han ville sende brevet senest den følgende dag, men efter det oplyste skete dette ikke. [Indklagede] har i forbindelse med klagesagen oplyst, at han ikke har nogen erindring om, hvilke mundtlige oplysninger, der er afgivet til revisoren for de efterfølgende år. Advokat [A] har fremlagt en e-mail af 15. juni 2012 fra revisionsfirmaet til [klager], hvori revisionsfirmaet oplyser, at [indklagede] for 2010 mundtligt oplyste, at der ikke var relevante sager.

Ved e-mail af 28. april 2011 til [virksomhed K] og advokat [C] orienterede [indklagede] om afgørelsen, idet det fremgik, at han overvejede at anke, hvilket han efterfølgende gjorde.

I en e-mail af 2. september 2011 til [indklagede] bad advokat [C] om at få oplyst, om byretsdommen var anket, hvilket [indklagede] bekræftede den 3. januar 2012.

Ved Vestre Landsrets dom af 10. februar 2012 blev Retten i [bynavns] dom af 18. april 2011 stadfæstet i henhold til grundene.

Da domsbeløbene ikke blev betalt, udtog [Y] og [Z] stævning ved Retten i [bynavn] med de samme påstande direkte mod [klager] i medfør af forsikringsaftalelovens § 95, stk. 1.

I en e-mail den 7. juni 2012 til [klager] skrev [indklagede]:

"Sagen udspringer af en arbejdsulykke på [virksomhed K], hvor [X] blev fastklemmt i en afstandsrobot.

Han overlevede i første omgang, men døde et par måneder senere af sine kvæstelser.

Boet efter [X] anlagde sag, og den sag blev hos Jer behandlet under skadenr. [..].

Der blev anlagt sag for DKK 2.448.356,21, og sagen var berammet til hovedforhandling i marts måned 2009.

Jeg afgav den vedlagte indstilling om sagen, og vi indgik derefter forlig, som det fremgår af vedlagte retsbogsudskrift.

Selvom jeg i indstillingen måske var lidt pessimistisk i forhold til egne skyld, var det primært det forhold, som indebar, at modparten accepterede at forlige sagen på et niveau, som nogenlunde svarer til halvdelen af kravet.

Egen skyld er selyfølgelig en vanskelig størrelse i sager af denne karakter, men [X] gik ind i maskinen, uden at dette kunne fastslås at have sammenhæng med udførelsen af en normal arbejdsopgave.

Efter forliget indgås anlagde den samme advokat den sag, som vi har her på vegne af afdødes samlever og dennes særbarn, idet disse ikke var arvinger i boet.

De bilag, som er i sagen, har bortset fra opgørelser været præcist de samme, som vi havde som grundlag i den anden sag.

Da sagen startede, forstod jeg (eller også misforstod jeg ham) på min daværende kollega [advokat D], som også havde assisteret i den tidligere sag, at I var orienteret om sagen, og at vi skulle køre sagen på samme grundlag som den første sag.

Det lykkedes imidlertid ikke at få sagen forligt på ca. halvdelen som i den første sag, og vi fortsatte herefter sagen i et godt samarbejde med [virksomhed K].

[...]

Da sagen derefter blev endelig afgjort i landsretten, kunne jeg konstatere, at vi ikke havde nogen dokumentation for kontakt til Jer og det blev jeg lidt paf over.

[...]

Uanset at forløbet bestemt ikke har været hensigtsmæssigt, kan jeg ikke se, at I kan undgå at dække skaden nu, hvor skadelidte har opnået et direkte krav imod Jer.

Jeg fakturerer ikke nogen del af det betydelige tidsforbrug, som vi har haft på sag nr. 2, hverken til Jer eller [virksomhed K], ligesom vi tager omkostningerne, der måtte blive fastlagt i den netop anlagte retssag imod Jer.

Jeg mener, at det har været berettiget at føre sagen især i lyset af et eventuelt spørgsmål om egen skyld, og at vi var enige om at føre den første. "

[Klager] afbrød samarbejdet med [indklagede] og [advokatfirma AA] og henvendte sig i stedet til advokat [A] om bistand.

Den 4. juli 2012 meddelte advokat [A] Retten i [bynavn], at [klager] tog bekræftende til genmæle i sagen om forsørgertabserstatning, og den 5. juli 2012 betalte forsikringsselskabet det skyldige beløb. Retten hævede sagen.

I et brev den 8. november 2012 til [indklagede] skrev advokat [A] bl.a. følgende:

"Det er min og forsikringsselskabets opfattelse, at du ved forliget i primo 2009 ydede forsikringsselskabet en mangelfuld og forkert rådgivning bl.a. i relation til de mulige krav på forsørgertabserstatning i sagen. Det er endvidere hensigten med et forlig at gøre op med den personskadeerstatning efter EAL, som kunne kræves betalt som følge af ulykken, således som forligsteksten angav, og som du også, så vidt jeg forstår, gjorde gældende i den efterfølgende retssag, ført uden forsikringsselskabets viden og accept, angående forsørgertagserstatningen. Det tilsigtede resultat kunne givet vis også, hvis du ikke havde begået fejl, være opnået.

Efter vores opfattelse er du tillige erstatningsansvarlig for forsikringsselskabets tab som følge af behandlingen af kravet på forsørgertabserstatning, herunder ved at have ført retssag i to instanser om kravet. Der er på intet tidspunkt givet forsikringsselskabet oplysning om de rejste krav, eller om sagen i øvrigt, før forsikringsselskabet i slutningen af maj d.å. modtog stævningen udtaget direkte mod forsikringsselskabet bilagt dommene afsagt over [virksomhed K]. "

Advokat [A] bad desuden [indklagede] om at oplyse "de Relevante data, herunder policenummer for din advokatansvarsforsikring, Ligesom han opfordrede [indklagede] til at anmelde sagen til Forsikringsselskabet, hvis det ikke allerede var sket.

Advokat [A] rykkede i november og december 2012 flere gange for svar på brevet, og ved brev af 21. december 2012 bad ham om senest den 4. januar 2013 at modtage de relevante oplysninger om ansvarsforsikringen.

Den 16. januar 2013 udtog advokat [A] på vegne af [klager] stævning imod [indklagede] og [advokatfirma AA] med påstand om, at disse in solidum skulle betale [klager] 535.393,49 kr. med renter, at de in solidum skulle betale sagsomkostningerne eller alternativt friholde [klager] for selskabets udgift til sagsomkostningerne fastsat af Retten i [bynavn] og Vestre Landsret, og at de skulle anerkende, at de ikke havde ret til salærbetaling eller refusion af sagsomkostninger angående sagerne pådømt af Retten i [bynavn] og Vestre Landsret samt sagen behandlet af Retten i [bynavn].

Den 18. januar 2013 indgav advokat [A] på vegne af [klager] adfærdsklage til Advokatnævnet.

Ved [bynavns] Byrets dom den 14. marts 2014 blev [indklagede] og [advokatfirma AA] dømt til in solidum at betale [klager] 268.478,75 kr. med renter og dømt i overensstemmelse med sagsøgerens anden og tredje påstande. Af præmisserne fremgår bl.a. følgende:

"Sagsøgte har i forligsindstillingen af 23. februar 2009 tydeligt gjort sagsøger opmærksom på spørgsmålet om en mulig erstatningspost vedrørende forsørgertabserstatning og anførte i den forbinde/se, at boet efter [X] ikke havde nedlagt nogen påstand herom, og at denne mulige erstatningspost derfor ikke ville blive kommenteret nærmere.

Forligsindstillingen, hvorved sagsøgte indstillede til et samlet forlig på 1.358.000 kr. var i øvrigt særligt koncentreret om kravet på erhvervsevnetabserstatning, der i påstandsdokumentet var opgjort til 2.289.840 kr.

Under disse omstændigheder har sagsøger ikke med rette kunnet gå ud fra, at der ikke senere ville kunne blive rejst et krav om forsørgertabserstatning over for sagsøger. Det kan heroverfor ikke føre til et andet resultat, at det i forligsteksten i retsbogen af 9. marts 2009 er anført, at forliget er indgået til fuld og endelig afgørelse af ethvert krav som følge af ulykken d. 10. februar 2006.

Sagsøgte, der således i forligsindstillingen havde gjort sagsøger opmærksom på, at en mulig erstatningspost vedrørende forsørgertabserstatning ikke ville blive kommenteret nærmere, kan herefter ikke anses for at have været forpligtet til at indlede forligsforhandlinger med henblik på at sikre et samlet forlig omfattende tillige posten vedrørende forsørgertabserstatning.

Retten har herved lagt vægt på, at [Y] og [Z], der ikke var parter i den verserende sag mellem boet efter [X] og [virksomhed K], i foråret 2009 var repræsenteret af en anden advokat end advokat [B], samt på, at sagsøgte medføjede fokuserede på de krav, der var rejst i den sag, der var berammet til hovedforhandling en uge efter det tidspunkt, hvor forligsindstillingen blev afgivet.

Det kan ikke føre til andet resultat, at retten efter bevisførelsen lægger til grund, at der ikke mellem parterne blev ført forligsforhandlinger om det krav på tab af forsørger, der blev rejst ved brev fra advokat [B] af 26. oktober 2009.

[Y] har forklaret, at hun ville have været indstillet på at indgå forlig om forsørgertabserstatningen. Advokat [B] har forklaret, at han ikke ville have indstillet et tilbud på 2/3 af kravet til accept. Under disse omstændigheder og henset til, at forklaringerne er afgivet om et hypotetisk forløb, har sagsøger ikke tilstrækkeligt godtgjort at have lidt et tab som følge af, at der ikke blev indgået et forlig om forsørgertabserstatningen.

Derfor kan sagsøgers påstand om betaling af 266.914,69 kr., som er en del af påstand 1, ikke tages til følge.

Efter forklaringerne fra [klagers direktør og en medarbejder i selskabet] lægger retten til grund, at de sagsøgte undlod at orientere sagsøger, da de blev bekendt med de nye krav om forsørgertabserstatning, og at sagsøger først i forbindelse med stævningen af 15. maj 2012 blev gjort bekendt med, at der ved Retten i [bynavn] og Vestre Landsret var ført retssager herom.

Sagsøger blev herved afskåret fra at varetage sine interesser i forbindelse hermed, herunder eventuelt ved betaling af de fremsatte krav. De sagsøgte er herefter erstatningsansvarlige for

det tab, som sagsøger har lidt ved, at sagsøgte uden opdrag førte retssagen i to instanser med den virkning, at skadesagen først blev afsluttet i 2012. Tabet udgøres af påløbne renter til de skadelidte på i alt 168.478,75 kr. og et beløb på 100.000 kr., der omfatter meromkostninger til advokatbistand og det tab, der opstår ved, at sagsøgte får mindre udbetalt i refusion fra reassurandørerne.

De sagsøgte er tillige pligtige at erstatte de udgifter, som skal betales til statskassen vedrørende de to retssager, der blev ført mellem [virksomhed K] og [Y] og [Z].

Begge retssager blev ført mellem [virksomhed K] og [Y] og dennes datter, men retten lægger til grund, at [virksomhed K] gik ud fra, at sagsøgte 1 varetog deres interesser i forhold til [klager]. Hertil kommer, at sagsøgte i forbinde/se med den første sag om erhvervsevnetabserstatning drøftede forliget direkte med [klager], og at advokat [D] har forklaret, at sagsøgte sendte fakturaer direkte til [klager], selvom arbejdet vedrørte [virksomhed K].

Derfor tages sagsøgers påstand, som er en del af påstand 1, om betaling af 268.478, 75 kr. til følge. Det følger tillige af det ovenfor anførte, at sagsøgers påstand 2 tages til følge. Som sagen foreligger oplyst for retten, er de idømte sagsomkostninger på i alt 159.520 kr. fortsat ikke betalt, og herefter tager retten den alternative friholdelsespåstand indeholdt i påstand 2 til følge.

Sagsøgte har taget bekræftende til genmæle over for påstand 3, og derfor tages denne påstand tillige til følge. "

Sagen er af [indklagede] og [advokatfirma AA] anket til landsretten.

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

Hovedklagen

Advokat [A] har på vegne [klager] påstået, at [indklagede] i følgende sammenhænge har tilsidesat god advokatskik som advokat for [klager]:

1. ved at have ført en retssag anlagt af [Y] og [Z] i to instanser og herunder tilkendegivet over for retten og modparten, at han repræsenterede [virksomhed K] og [klager], selvom han ikke var blevet anmodet af disse om at føre sagen,
2. ved at have ført den nævnte sag, selvom der var et muligt modsætningsforhold mellem ham og "klienterne", idet sagsøgenes krav på forsørgertabserstatning efter [X] var eller burde have været omfattet af det tidligere forlig om erstatning, hvorfor [indklagede] kunne blive mødt med kritik og eventuelt erstatningskrav fra [klager], hvis retten antog, at kravet på forsørgertabserstatning ikke var omfattet af forliget,
3. ved at have undladt at oplyse [klager] om kravet om forsørgertabserstatning og ligeledes at have undladt at oplyse forsikringsselskabets revisor om kravet ved det skriftlige advokatbrev angående 2009 og ved mundtlige oplysninger til revisor de følgende år,
4. ved først den 6. maj 2010 at orientere [klager] om Vestre Landsrets kendelse af 15. april 2009 vedrørende sagsomkostningerne i den sag, der endte med et forlig mellem [X'] bo og
5. ved trods forespørgsel ikke at have oplyst advokat [A] om, hvor han var ansvarsforsikret.

Advokat [A] har bl.a. henvist til, at det kan lægges til grund, at [indklagede] førte retssagerne vedrørende forsørgertabserstatning, uden at [klager] var orienteret og havde anmodet ham om det, og at han under disse sager direkte eller indirekte tilkendegav, at han repræsenterede [virksomhed K] og [klager], selv om i hvert tilfælde det sidste ikke var rigtigt.

Advokat [A] har desuden anført, at overtrædelsen er alvorlig, idet man generelt i retssystemet skal kunne lægge uprøvet til grund, at en advokat har den procesfuldmagt, han eller hun angiver at have.

Advokat [A] har desuden anført, at [indklagede] undlod at oplyse [klager] og selskabets revisor om kravet om forsørgertabserstatning, fordi han var klar over, at det forhold, at forsørgertabserstatning ikke indgik i det indgåede forlig, kunne betyde, at han ville blive mødt med kritik og eventuelt også et erstatningsansvar fra [klager].

Modklagen

Advokat [A] har påstået frifindelse.

Indklagede: Hovedklagen

[Indklagede] har anført, at [klager] ikke var part i retssagen om forsørgertabserstatning, hvorfor en eventuel fejl ikke vedrører forsikringsselskabet.

[Indklagede] har i øvrigt påstået frifindelse og har til støtte herfor bl.a. anført, at der forud for sagen om forsørgertabserstatning havde verseret en sag med præcist samme faktum, som [klager] ønskede ført, og som blev forligt umiddelbart inden hovedforhandlingen, hvorfor [indklagede] gik ud fra, at det var aftalt med [klager], at [advokatfirma AA] også skulle føre denne sag. [Indklagede] har i den forbindelse også henvist til, at han havde forstået på din daværende kollega, advokat [D], at der var indgået en sådan aftale.

[Indklagede] har desuden anført, at det har karakter af en ekspeditionsfejl, at der ikke er indhentet skriftlig dokumentation for, at der var en aftale med [klager] om, at sagen vedrørende forsørgertabserstatning skulle føres.

[Indklagede] har endvidere anført, at det ikke har strejft ham, at der skulle kunne være en interessemodsætning mellem ham og [klager], idet både han og forsikringsselskabet havde interesse i at fremføre, at forliget i den første sag var indgået til afgørelse af ethvert krav.

[Indklagede] er enig i, at sagen burde have været nævnt i advokatbrevet for 2009, og han har oplyst, at han ikke husker, hvilke mundtlige oplysninger, der er afgivet for de følgende år.

[Indklagede] har endelig anført, at han i forbindelse med klagesagen har oplyst om sine forsikringsforhold, og at en advokat kun har pligt til at oplyse en klient om forsikringsforholdene, hvorimod der ikke er en tilsvarende pligt over for en modpart.

Modklagen

[Indklagede] har påstået, at advokat [A] har tilsidesat god advokatskik ved uden forudgående varsel at klage til Advokatnævnet, da der var gået 14 dage efter udløb af den af advokat [A] fastsatte frist for at modtage oplysninger om [indklagedes] ansvarsforsikring.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 7 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Efter retsplejelovens § 126, stk. 1, skal en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

Hovedklagen

Ad I. og 3.

Det bemærkes indledningsvis, at [klager] – uanset at [indklagede] formelt angav at repræsentere forsikringsselskabets kunde, [virksomhed K] , og ikke forsikringsselskabet under retssagen om forsørgertabserstatning – må anses for at have en retlig interesse i dette klagepunkt, idet retssagen vedrørte et spørgsmål om erstatningspligt, som forsikringsselskabet i sidste ende ville skulle hæfte for.

Advokatnævnet lægger i den forbindelse til grund, at [indklagede] var fast advokat for [klager] i forbindelse med retssager, og at det var led i hans pligter i den forbindelse at holde forsikringsselskabet underrettet om sager, der kunne medføre udbetaling af forsikring, herunder at sikre at selskabet var indforstået med, at sager ført på initiativ af selskabets kunder blev ført.

Advokatnævnet lægger endvidere til grund, at [virksomhed K] under sagen om forsørgertabserstatning gik ud fra, at [klager] var orienteret.

Ved ikke at orientere [klager] om kravet om forsørgertabserstatning og ved at føre sagen om forsørgertabserstatning i to instanser uden at sikre sig, at [klager] var orienteret og indforstået hermed findes [indklagede] groft at have tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Det bemærkes, at spørgsmålet om, hvorvidt [indklagede] orienterede forsikringsselskabets revisor om aktuelle krav, er et bevismæssigt spørgsmålet, der henhører under domstolene, hvorfor Advokatnævnet afviser at tage stilling til denne del af klagen.

Ad 2.

Ved [X'] død kunne der efter omstændighederne blive tale om forsørgertabserstatning.

Det fremgår af [indklagede]s brev af 13. februar 2009 til [klager], at han var opmærksom på dette. Når [indklagede] herefter indgik på et forlig, hvor det var bestemt, at forliget var "til fuld og endelig afgørelse af ethvert krav som følge af ulykken d. 10. februar 2006", hvilket [klager] må have opfattet som dækkende alle krav fra alle interesserede, burde han forinden have undersøgt nærmere, om der var nogen, der kunne rejse et krav på forsørgertabserstatning uafhængigt af dødsboet.

[Indklagedes] unkladelse af at undersøge dette forhold kunne føre til en interessemodsætning mellem ham og forsikringsselskabet, hvis forsikringsselskabet efterfølgende rettede et krav mod ham. Advokatnævnet finder imidlertid ikke, at en sådan interessemodsætning førte til, at [indklagede] ikke kunne varetage sagen vedrørende forsørgertabserstatning, idet [indklagede] og forsikringsselskabet i den forbindelse havde en fælles interesse i, at [klager] vandt sagen. [Indklagede] findes på den baggrund ikke i

denne sammenhæng at have tilsidesat god advokatskik.

Ad 4.

Klage over en advokats adfærd skal efter retsplejelovens § 147 b, stk. 2, være fremsendt senest 1 år efter, at man er blevet bekendt med det forhold, som der klages over. Nævnet kan dog behandle en klage, der er indgivet senere, når fristoverskrideisen findes rimeligt begrundet.

[Klager] har siden modtagelsen af brevet af 6. maj 2010 været bekendt med, at [advokatfirma AA] først på dette tidspunkt fremsendte kendelsen af 15. april 2009 om sagsomkostninger.

Klagen, der er modtaget den 18. januar 2013, er derfor indgivet for sent, hvorfor den afvises. Der findes ikke at være oplyst en rimelig grund til fristoverskrideisen, hvorfor der ikke ses grundlag for at se bort fra fristoverskrideisen.

Ad 5.

En advokat har pligt til af egen drift at oplyse en klient bl.a. om navn og adresse på sit ansvarsforsikringselskab. Oplysningen skal selvsagt bruges på et tidspunkt, hvor den pågældende ikke længere nødvendigvis er klient. Hvis oplysningen ikke er meddelt under klientforholdet har advokaten derfor en tilsvarende pligt over for en forhenværende klient.

Ved på trods af opfordringer først i forbindelse med sagen i Advokatnævnet at være fremkommet med oplysningen, findes [indklagede] derfor at have handlet i strid med god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

[Indklagede] er tidligere ved nævnets kendelse af 28. maj 2014 pålagt en bøde på 10.000 kr., og [indklagede] har efterfølgende indbragt sagen for retten. Den nævnte kendelse tillægges derfor ikke betydning ved fastsættelse af sanktionen i denne sag.

På baggrund af forholdene i den aktuelle sag pålægger Advokatnævnet i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, [indklagede] en bøde på 20.000 kr.

[Indklagede] kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Modklagen

Advokat [A] ses ikke ved at indgive klage over [indklagede] at have tilsidesat god advokatskik, hvorfor han frifindes.

Herefter bestemmes:

[Indklagede] pålægges en bøde på 20.000 kr.

Advokat [A] frifindes.

"

Supplerende sagsfremstilling

Vedrørende anken af [bynavns] byrets dom af 14. marts 2014 i sagen [klager] mod [indklagedes] og [advokatfirma AA] (appellanterne) fremgår det af appellanternes påstandsdokument, at der nedlagdes påstand om frifindelse, subsidiært mod betaling af et lavere beløb end krævet af indstævnte. Indstævnte, [klager], nedlagde påstand om, at appellanterne in solidum skulle betale 727.913,66 med procesrente af 535.393,49 kr. fra den 9. december 2012 og af yderligere 192.520,15 kr. fra den 1. maj 2014, og at de for byretten tilkendte sagsomkostninger på 65.702 kr. forhøjedes af landsretten. Under hovedforhandlingen i Østre Landsret indgik parterne sålydende forlig:

ii

[Indklagede] og [advokatfirma AA] skal in solidum til [klager] betale 418.478,75 kr. med tillæg af procesrente fra den 9. december 2012 og 192.20,17 kr. med tillæg af procesrente fra den 1. maj 2014.

Som led i forliget overlades det til landsretten at træffe afgørelse om sagsomkostninger for begge retter.

ii

Der er under denne sag fremlagt print af [advokatfirma AA's] hjemmeside. Heraf fremgår blandt andet:

ii

Insurance:

[Advokatfirma AA] is covered by professional liability insurance and has provided a guarantee in accordance with the rules of the Danish Bar and Law Society.

[Advokatfirma AA's] liability insurance and guarantee have been taken out with [forsikringsselskab].

"

Forklaringer

Der er afgivet forklaring af sagsøger.

[Indklagede] har i forbindelse med behandlingen af den ved [bynavns] Byret behandlede sag, [klager] mod [indklagede] og [advokatfirma AA], ([bynavns] Byrets sag nr. BS 24A-296/2013) afgivet følgende forklaring:

"

[Indklagede] har forklaret, at han har været glad for samarbejdet med [klager]. Samarbejdet har været godt helt op til denne sag, og de har ført en masse sager og har tabt ganske få. Den første sag mellem dødsboet efter [X] og [virksomhed K], der endte med at blive forligt, skulle føres [advokat D] ved retten i [bynavn]. Brevet af 4. november 2008 fra [advokat B], vedlagt sagens bilag 22, og sagens bilag 23, havde han ikke set, da de indgik forliget. Han havde givet det videre til [advokat D], der sendte det videre til [klager]. [Advokat D] lavede udkast til indstilling, sagens bilag 1, som han så

gennemgik. Han talte i telefon med [Æ] en gang eller to. Han husker ikke, hvad de konkret talte om. De blev enige om at lave et forlig og indgå aftalen. Han kan ikke huske, om de talte om forsørgertabserstatning. Det står i indstillingen, at de ikke kommenterede forsørgertabserstatning. Han var fokuseret på at lukke de krav, der var rejst i den verserende sag, som var anlagt af dødsboet. De skulle i retten et par dage efter, så det gjaldt om at få den lukket. Han kan ikke afvise, at de har vendt spørgsmålet om sammenstødet mellem erstatningsreglerne, sådan som [Æ] har forklaret. Efterfølgende kom sag nummer to om forsørgertabserstatning. Det beløbsmæssige krav kom på et tidspunkt i slutningen af 2009. Det er rigtigt, at han ikke talte med nogen fra [klager], før de kom hen i 2012. Han talte hverken med [Æ] eller med [Ø]. Han troede ved at tale med [advokat D], at de var enige om at køre denne sag, ligesom de kørte den anden, hvilket de så gjorde i samarbejde med [virksomhed K] på det praktiske plan. Det er muligt, at [advokat D] vil komme og forklare, at han havde misforstået det, men det var hans opfattelse. Han har også beklaget, at sagen ikke var medtaget i advokatbrevet. På et tidspunkt fik han en ringeseddel, sagens bilag A. Han bad sin sekretær [Å] om at ringe tilbage til [Ø] og sige, at omkostningerne ikke skulle betales nu, fordi sagen var anket. Han ved ikke, hvad der blev sagt under telefonsamtalen. Da sagen var færdig i Vestre Landsret, måtte han konstatere, at han ikke havde dokumentation for, at de har orienteret [klager] skriftligt om denne sag. Så diskuterede han med [advokat B], der mistede tålmodigheden, og så kom denne stævning. Han kom med forslag til, hvordan sagen kunne løses.

Adspurgt af advokat [A] forklarede [indklagede], at det var [advokat D], der lavede forligsteksten. [Advokat D] stoppede i firmaet med udgangen af marts 2011. Det er ikke en usædvanlig formulering, at man skriver at det er til indfrielse af ethvert krav. De prøvede at gøre synspunktet gældende under sagen, men det var ikke et synspunkt, han troede på, for det var to forskellige parter, der kunne rejse kravene. Det er naivt at forestille sig, at nogen ville forlige en sag på det her niveau ved at opgive et krav på 800.000 kr., som i øvrigt tilkom nogle helt andre, end dem, der var parter i forligsaftalen. Det mulige mengodtgørelseskrav skulle forliget også tage stilling til.

[Advokat B] skrev, at han repræsenterede samleveren. Han husker ikke samtalen med [advokat D], hvor han fik den opfattelse af situationen, at de skulle føre sagen ligesom de havde ført den tidligere sag. Det er også muligt, at han tager fejl. Det er ham, der er ansvarlig for den praktiske sagsbehandling fra tidspunktet omkring oktober 2009. Han holdt flere møder med [virksomhed K]. Han tænker i dag, at [klager] ville have haft glæde af at vide på det tids punkt, at der var et krav på 800.000 kr. Der var ikke nogen forligsmæssige drøftelser i sagen om forsørgertabserstatning. De diskuterede på et tidspunkt forligsmæssige muligheder telefonisk, men det kom der ikke noget ud af. Han kan ikke huske, hvornår drøftelserne fandt sted. [Advokat B] har heller ikke rettet henvendelse til ham om forlig. De fik ikke sendt afregninger kvartalsvist. De fik bare ikke gjort det. Der kom ikke flere store opgaver fra [klager].

At de først betalte sagsomkostningerne for landsretten efter to måneder finder han ikke relevant for denne sag. Han kan ikke huske, hvor mange gange [advokat B] nåede at trykke ham. Efter at sagen var anlagt i [bynavn], valgte [advokat B] at hæve sagen. Han sagde til [advokat B], at det beløb, ville han gerne betale. Det var vist 29.000 kr. Han ville have et beløb, der svarede til almindeligt inkassosalær. Det valgte de at betale, fordi der var gået lang tid fra Vestre Landsrets dom. til

sagen blev rejst, så han kunne have været med til at afstedkomme de sagsomkostninger.

Medinteressenterne er orienteret om denne sag. Han har ikke selv taget kontakt til [forsikringsselskab], som er firmaets ansvarsforsikringsselskab. Han har orienteret ledelsen om sagen og har herefter ikke været involveret. Han har derfor heller ikke været involveret i eventuel kontakt til [forsikringsselskab].

"

[Indklagede] har under denne sag vedstået denne forklaring, bortset fra, at han har oplyst, at han ikke kunne huske, at han skulle have forklaret: "Han tænker i dag, at [klager] ville have haft glæde af at vide på det tidspunkt, at der var et krav på 800.000 kr."

[Indklagede] har supplerende i retsmødet den 27. oktober 2015 forklaret, at problemstillingen opstod, fordi han havde forstået på [D], at [klager] var blevet orienteret om sagen, og at forsikringsselskabet var indstillet på at gennemføre sagen. Sagen vedrørte det samme faktum som den tidligere sag og adskilte sig alene for så vidt angår den økonomiske opgørelse. Han gennemførte sagen på samme måde som over for enhver anden klient. Det skete således i samarbejde med [virksomhed K], og han tog ud og besøgte forholdene, som han normalt gør.

Han fandt senere ud af, at [klager] sagde, at de ikke var bekendt med sagen vedrørende forsørgertabserstatning. Da han ikke selv havde talt med [klager], havde han ikke mulighed for at imødegå det. De havde i en årrække været advokater for [klager], men de havde i en længere periode frem til 2012 ikke fået sager fra dem. Han var ikke bekendt med, om det skyldtes, at der ikke havde været nogen sager, eller om [klager] havde fået andre til at bistå dem med eventuelle sager. Selv om de havde haft et synspunkt om, at [klager] ikke havde lidt noget tab i forbindelse med deres førelse af sagen om forsørgertabserstatning, valgte de at indgå forlig efter at have anket til landsretten, fordi advokatfirmaets forsikringsselskab havde accepteret at betale den del, de var blevet pålagt at betale i henhold til byrettens dom af 14. marts 2014. De valgte således selv at betale yderligere et lille beløb for at lukke sagen i landsretten, og man indgik derfor det forlig, der fremgår af Østre landsrets retsbog af 26. august 2015.

Parternes synspunkter

Sagsøger har i påstandsdokument af 13. oktober 2015 anført følgende:

ii

ANBRINGENDER:

Til støtte for den nedlagte principale påstand gøres følgende gældende:

at det forhold 1, som sagsøgte, har udtalt kritik vedrørende nemlig at sagsøger førte en retssag uden at [klager] var orienteret er et bevismæssigt spørgsmål, som nævnet således burde have afvist at behandle i hvert fald på det tidspunkt, hvor kendelsen blev afsagt;

at der endvidere er tale om en ekspeditionsfejl, hvor det ikke er sædvanligt, at Advokatnævnet fastlægger, at der er handlet i strid med god advokatskik;

at sagsøger som det fremgår af forklaringen jf. den afsagte byretsdom jf. bilag 4 var af den opfattelse, at [klager] var orienteret om sagen, hvilket understøttes af underbilag A til bilag 2:

at det i relation til påstandsdokumenterne fremlagt som bilag 6 og 7 særligt bemærkes, at det i vurderingen i nærværende sag bør indgå, at [klager] ikke isoleret set havde lidt noget tab som følge af de forhold, der ligger til grund for Advokatnævnets kendelse, idet sagsomkostninger m.v. fuldt ud var dækket af [klagers] genforeningsselskab;

at det endvidere gøres gældende, at sagen som minimum bør hjemvises til fornyet behandling hos sagsøgte, idet de faktuelle forhold først endeligt kunne fastlægges på det tidspunkt, hvor den ved Østre Landsret verserende ankesag var afsluttet;

at Det gøres vedrørende pkt. 5 i den afgivne klage gældende, at sagsøger ikke har over trådt god advokatskik ved ikke at give oplysning om policenummer mv., hvilken oplysning i øvrigt kunne findes på sagsøgers hjemmeside således som det fremgår af sagens bilag 5:

at der ikke er tale om afgivelse af oplysningen i forhold til en klient, og det skal endvidere tages i betragtning, at der uden varsel blev indgivet klage over dette spørgsmål til Advokatnævnet.

at i relation til den mere subsidiære påstand gøres det gældende, at sanktionen under alle omstændigheder skal nedsættes.

til det i forbindelse med sanktionsfastsættelsen (spørgsmålet om grov overtrædelse) skal tages i betragtning at undertegnede ansvarsforsikringsselskab anerkendte dækningspligten i forhold til det resultat, der fremkom af den som bilag 4 fremlagte byretsdom.

ii

Sagsøger har derudover gentaget sit i processkrift 1 fremførte anbringende om, at såfremt sagsøger har overtrådt forpligtelser i henhold til de advokatetiske regler, er dette sket i forhold til [virksomhed K] - ved ikke at sørge for, at der var den fornødne forsikringsdækning - og ikke i forhold til [klager].

Sagsøgte har i påstandsdokument af 7. oktober 2015 anført følgende:

ii

Til støtte for stadfæstelsepåstanden gør Advokatnævnet overordnet gældende, at sagsøger dels ved sin adfærd som advokat for [klager] under en konkret sag (forhold 1) og dels i efterforløbet (forhold 2) har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, og at valget af sanktion og udmåling af bøde, jf. retsplejelovens § 147 c, stk. 1, er passende.

Om forhold 1

Det ligger fast, at sagsøger på det omhandlede tidspunkt var fast advokat for [klager], og at han i kraft heraf førte den retssag, som var anlagt mod

forsikringselskabets kunde, [virksomhed K], af dødsboet efter [X], som omfattede krav om tabt arbejdsfortjeneste m.v. og tab af erhvervsevne, men ikke krav om forsørgertabserstatning. Denne sag blev forliget 9. marts 2009, men efterfølgende rejste afdødes samlever og dennes datter ved brev af 26. oktober 2009 til [advokatfirma AA] krav om forsørgertabserstatning på sammenlagt ca. 800.000 kr. Det nye krav blev forfulgt ved domstolene ved sagsanlæg 16. marts 2010 mod [virksomhed K], og der blev ført retssager herom ved Retten i [bynavn] og Vestre Landsret, der ved dom af 10. februar 2012 stadfæstede den indankede dom af 18. april 2011, hvorved kravet blev taget til følge.

Det er ubestridt, at den omhandlede forsikring også har omfattet et evt. ansvar for [virksomhed K] for forsørgertab.

Forsikringselskabet blev først i forbindelse med endnu et sagsanlæg i maj 2012 gjort bekendt med kravet om forsørgertabserstatning og retssagerne herom.

Det ligger fast, at underretning om det rejste krav om forsørgertabserstatning og retssagerne fra sagsøgers side rettet til forsikringselskabet først skete ved sagsøgers mail af 7. juni 2012 (jf. bilag 1 side 4).

Det er ubestrideligt, at sagsøgers opdragsgiver i sagen var [klager]. At sagsøger i retssagen formelt repræsenterede forsikringselskabets kunde, [virksomhed K], ændrer ikke herved.

Sagsøger havde således en oplysningspligt overfor [klager], som var sagsøgers klient. Denne oplysningspligt indebærer, at sagsøger skulle orientere sin klient om det krav om forsørgertabserstatning, som klienten risikerede at skulle bære, på tidspunktet for kravets rejsning. Dette undlod sagsøger. Sagsøger gik det væsentlige skridt videre, at han førte retssagen om forsørgertabserstatning i to instanser, stadig uden at underrette klienten. Sagsøger undlod således -gennem 2 år og 7 måneder – at sikre sig, at klienten var orienteret om kravet og indforstået med, at kravet skulle bestrides, at der skulle føres retssag herom og at advokaten der skulle føre sagen, var sagsøger.

Sagsøger undlod således fuldkommen at underrette sin klient, herunder om noget så fundamentalt som det krav, der var rettet mod sagsøgers klient.

Advokatnævnet gør gældende, at sagsøgers tilsidesættelse af advokatpligten til løbende at underrette klienten udgør en grov overtrædelse af god advokatskik.

Overfor sagsøgers anbringende om, at der er tale om et bevismæssigt spørgsmål, som Advokatnævnet burde have afvist at behandle, gør Advokatnævnet gældende, at klagepunktet med rette er blevet behandlet. Ud fra sagens skriftlige oplysningsgrundlag frembyder det ingen bevismæssige udfordringer at vurdere, at sagsøger ikke opfyldte sin oplysningspligt. Det er op til sagsøger som den professionelle part at føre bevis for underretning til klienten. Det kan konstateres, at sagsøger ikke har

bebudet nogen personel bevisførelse, hvilket meget godt viser, at sagen bevismæssigt på ingen måde er udfordrende.

Advokatnævnet bestrider, at forholdet skal bedømmes som en ekspeditionsfejl, der ikke er i strid med god advokatskik. Der er tale om et meget langvarigt forløb, hvor sagsøger ved talrige lejligheder gennem forløbet skulle have underrettet sin klient. Sagsøger har konsekvent forsømt dette. Der er således ikke tale om en ekspeditionsfejl. I øvrigt kan ekspeditionsfejl afhængig af de konkrete omstændigheder bestemt godt være i strid med god advokatskik.

Sagsøgers argumentation er i øvrigt bygget op om, at han har fået sanktion for overtrædelse af de advokatetiske regler. De advokatetiske regler er vejledende og fastsat af Advokatrådet, og er ikke bindende for Advokatnævnet og domstolene. Sagsøger var lovmæssigt forpligtet til at overholde god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126. Det er denne standard, som sagsøgers adfærd skal bedømmes ud fra.

Om forhold 2

Som et selvstændigt forhold har sagsøger ignoreret anmodningen fra forsikringsselskabets nye advokat til at fremkomme med relevante oplysninger om hans ansvarsforsikring. Sagsøger blev ubestridt anmodet herom 8. november 2012 (jf. bilag 1 side 5-6). Sagsøger imødekom trods rykkerne gennem november og december måneder 2012 ikke anmodningen. Først efter klagens indgivelse til Advokatnævnet 18. januar 2013 fremkom sagsøgers oplysningerne. Dette er ubestridt.

Det bestrides som udokumenteret, at de relevante oplysninger – på daværende tidspunkt – var tilgængelige på advokatfirmaets hjemmeside. Dette er dog uden betydning. Sagsøger havde således under alle omstændigheder pligt til på opfordring at fremkomme med oplysningerne. Ved at undlade dette i tiden frem til indgivelsen af klagen til Advokatnævnet, har sagsøger handlet i strid med god advokatskik.

Om sagsøgers hjemvisningspåstand

Til sagsøgers hjemvisningspåstand bemærker Advokatnævnet, at retten efter retsplejelovens § 147 d, stk. 1, 2. pkt., kan stadfæste, ophæve eller ændre Advokatnævnets afgørelse. Det er dog fastslået i retspraksis, at domstolene kan hjemvise til fornyet behandling (jf. U 2004.982 H). Det må dog kræve, at sagsøger godtgør, at Advokatnævnet traf afgørelse på et åbenbart urigtigt eller mangelfuldt grundlag. Dette har sagsøger ikke godtgjort. At [bynavn] Byrets dom af 14. marts 2014 (bilag 4) har været indbragt for Østre Landsret, kan ikke begrunde en hjemvisning. Den sag er i øvrigt nu blevet forligt overvejende i overensstemmelse med påstanden nedlagt af [klager] (jf. bilag 8).

Om sanktion

Overfor sagsøgers formildelsespåstand gør Advokatnævnet gældende, at valget af sanktion og udmåling af bøde på 20.000 kr., jf. retsplejelovens § 147 c, stk. 1, er passende.

Udmålingen er sket i overensstemmelse med retningslinjerne og praksis, herunder domstolspraksis, for bødeudmåling. I Advokatnævnets sanktions-system opereres med en normalbøde på 10.000 kr. for et førstegangstilfælde uden formildende eller skærpende omstændigheder. Bøden for en grov overtrædelse er som udgangspunkt 20.000 kr. Derudover gælder ved bødeudmålingen et princip om absolut kumulation. Sanktionssystemet er tiltrådt ved fast retspraksis.

Sagsøger har i to forhold overtrådt god advokatskik, og i det ene forhold er der tale om en grov overtrædelse. Der er derfor intet grundlag for en formildelse af sanktionen.

ii

Sagsøgte har overfor sagsøgers anbringende om, at såfremt sagsøger har overtrådt forpligtelser i henhold til de advokatetiske regler, er dette sket i forhold til [virksomhed K] - ved ikke at sørge for, at der var den fornødne forsikringsdækning - og ikke i forhold til [klager], fastholdt, at hvervgiveren var [klager]. At sagsøger formelt repræsenterede forsikringsselskabets kunde, [virksomhed K], kan ikke føre til andet resultat.

Parterne har i det væsentligste procederet i overensstemmelse hermed.

Retten begrundelse og afgørelse

Forhold 1

Det er ubestridt, at sagsøger var fast advokat for [klager], da kravet om forsørgertabserstatning blev rejst i efteråret 2009. Det var også i denne egenskab, at han forinden havde bistået i tvisten mellem dødsboet efter [X] og [virksomhed K]. Det er ligeledes ubestridt, at forsikringsselskabet i sidste ende hæftede for erstatningsansvar for forsørgertab, som [virksomhed K] måtte ifalde. Uagtet at [virksomhed K] var procespart i retssagen om forsørgertabserstatning, var der derfor tale om, at sagsøger varetog denne sag som advokat for forsikringsselskabet. De øvrigt foreliggende oplysninger i sagen understøtter, at såvel sagsøger som [virksomhed K] var af denne opfattelse.

Retten lægger til grund, at sagsøger undlod at orientere forsikringsselskabet om kravet om forsørgertabserstatning; både da det blev fremsat udenretligt ved e-mail til ham den 26. oktober 2009, men også da der blev udtaget stævning for kravet den 16. marts 2010. Det lægges endvidere til grund, at sagsøger uanmodet førte retssagen i to instanser, herunder ankede byrettens dom, uden undervejs at orientere forsikringsselskabet om sagen. Retten finder, at sagsøger herved groft tilsidesatte god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Sagsøgers anbringende om, at forsikringsselskabet reelt ikke led noget tab som følge af hans ageren, ændrer ikke ved ovenstående. Hjemvisningspåstanden, som støttes på anbringendet, at sagen først endeligt kunne fastlægges, når ankesagen om sagsøgers og advokatselskabets erstatningsansvar var afsluttet, tages allerede af denne grund ikke til følge.

Endelig finder retten ikke, at sagsøgte burde have afvist at behandle klagen for så vidt angår forhold 1, da spørgsmålet ikke frembød bevismæssige udfordringer af betydning. Dette understøttes af, at der ikke er fremkommet ny væsentlig bevisførelse om spørgsmålet under retssagen.

Forhold 2

Det følger af § 59a, stk. 1, nr. 3 og 4, i vedtægten for Det Danske Advokatsamfund, at en advokat bl.a. skal oplyse sin klient om kontaktoplysninger på forsikringsselskabet, hvor advokaten har tegnet ansvarsforsikring efter de af Advokatsamfundet fastsatte regler.

Retten lægger til grund, at [advokatfirma AA's] hjemmeside, såvel på tidspunktet, hvor klientforholdet til forsikringsselskabet bestod, som da advokat [A] rettede henvendelse til sagsøger i november 2012, indeholdt de nævnte oplysninger om advokatfirmaets, og hermed også sagsøgers, ansvarsforsikring. Herigennem opfyldte sagsøger den ovenfor nævnte oplysningsforpligtelse over for forsikringsselskabet.

Om end sagsøger burde have besvaret advokat [A's] henvendelser og givet ham oplysninger om sin ansvarsforsikring, finder retten, at den manglende besvarelse, henset til ovenstående, ikke har en sådan grovhed, at forholdet udgør entilsidesættelse af god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Uanset at sagsøger ikke handlede i strid med god advokatskik for så vidt angår forhold 2, finder retten, henset til grovheden af overtrædelsen i forhold 1, ikke grundlag for at nedsætte den af sagsøgte pålagte bøde. Retten stadfæster derfor sagsøgte's kendelse.

Vedrørende sagens omkostninger forholdes som nedenfor bestemt, idet retten kan oplyse, at der er tilkendt sagsøgte et passende beløb til dækning af udgift til advokatbistand på 10.000 kr. Retten har ved fastsættelsen taget hensyn til sagens værdi, forløb og udfald.

Thi kendes for ret:

Advokatnævnets kendelse af 31. oktober 2014 (j.nr. 2013-299) stadfæstes.

Sagsøger, [indklagede], skal inden 14 dage betale 10.000 kr. i sagsomkostninger til sagsøgte, Advokatnævnet.

De idømte sagsomkostninger forrentes efter rentelovens § 8a.

Lone Molsted

Anette Burkø

Niels K. H. Rytter

dommer

dommer

kst. dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Københavns Byret, den 24. november 2015.

Kristina Comett, kontorfuldmægtig